

Deze fotozoektocht vertelt je het verhaal van
Aldebert,
een koning die ervan droomde om groot te zijn ...

Vul hier de codeletters in !

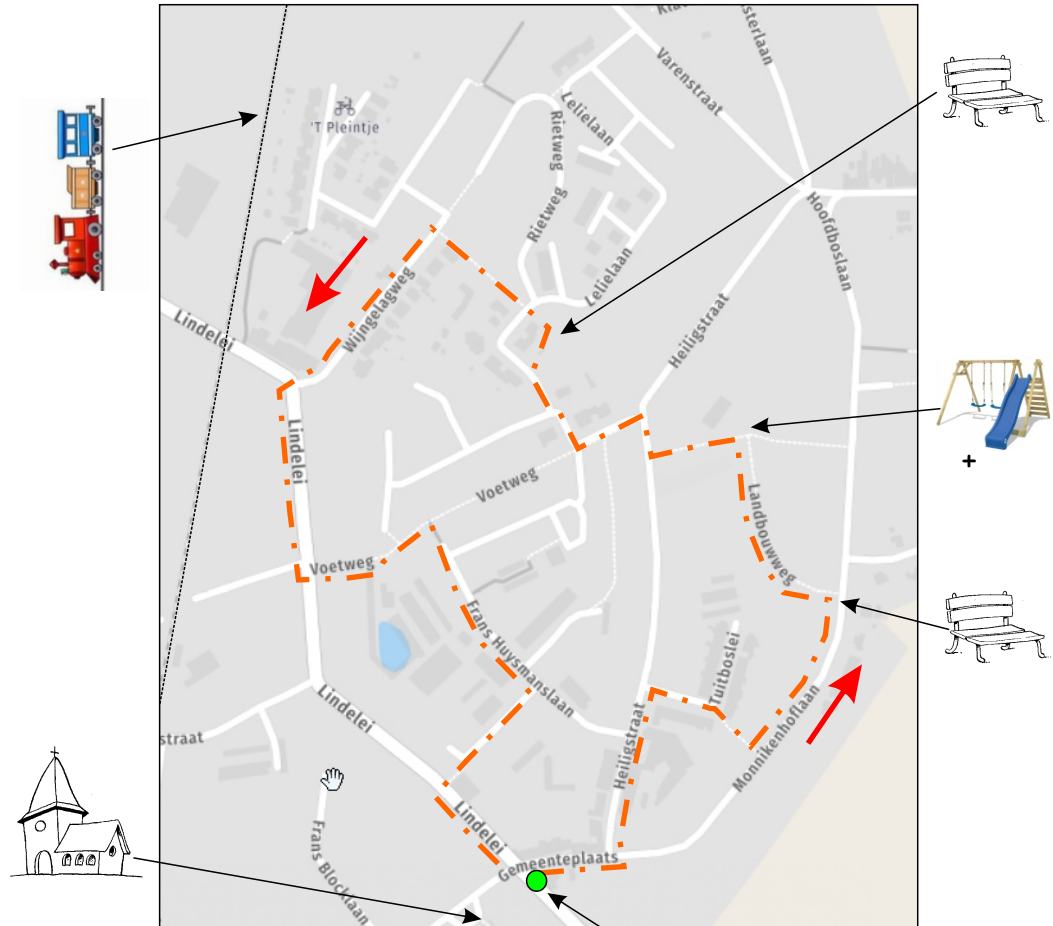
1	2	3	4	5	6	7
____	____	____	____	____	____	____

Het verhaal werd geschreven in het Frans door Jean-François Dumont en de hersenkronkels van Dirk Branders hebben er een zoektocht bij verzonnen.

Bekijk aandachtig het onderstaande kaartje voor de route.
Je zoekt onderweg naar 7 foto's en lost de vragen op.
Met de codeletters die je hieruit vindt kan je het raadsel oplossen.

Bij elke foto lees je **ook** het bijbehorende stukje van het verhaal.

Hemiksem - Gemeenteplaats
Afstand : 2.5 km - tijd : 2 u.

 Hoeveel vogels zitten er op deze tak ?
Welke letter komt op deze plaats
in het alfabet ?

 Welk wapen zie je hier ?
Neem van dit woord de zesde letter.

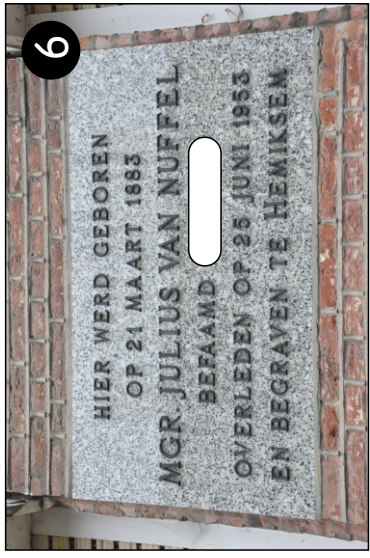
 Welke letter komt er in de dichtstbijzijnde
straatnaam het meeste voor ?

 Codeletter 4 is de eerste letter
van de voornaam van deze colorist.

 Welk huisnummer heeft dit huis ?
Neem van dit woord de laatste letter.

 Codeletter 6 is de eerste letter
van het beroep van Julius.

 Welke letter zie je hier na de O ?

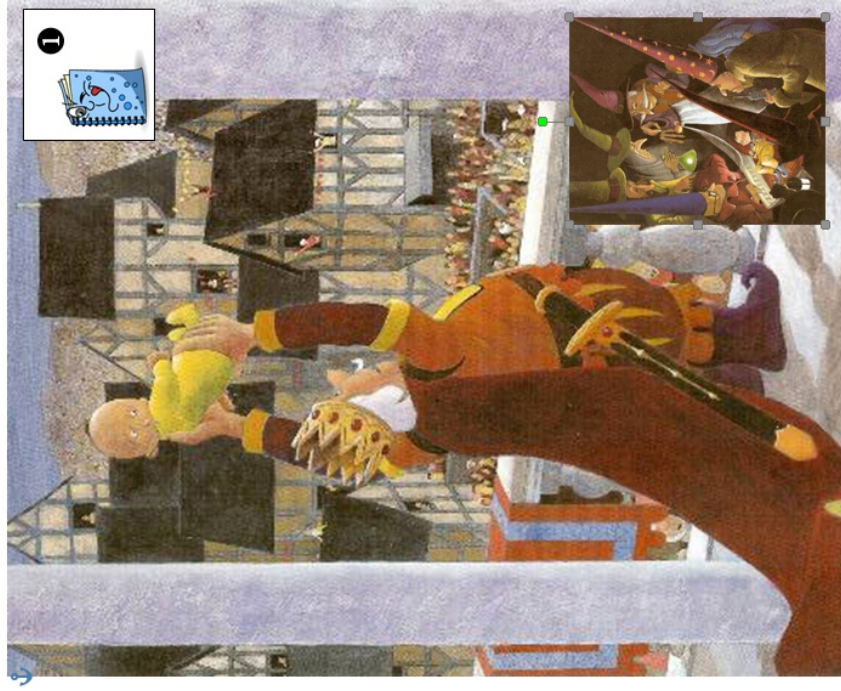

Puzzel met de codeletters
de **nieuwe** naam van Aldebert !

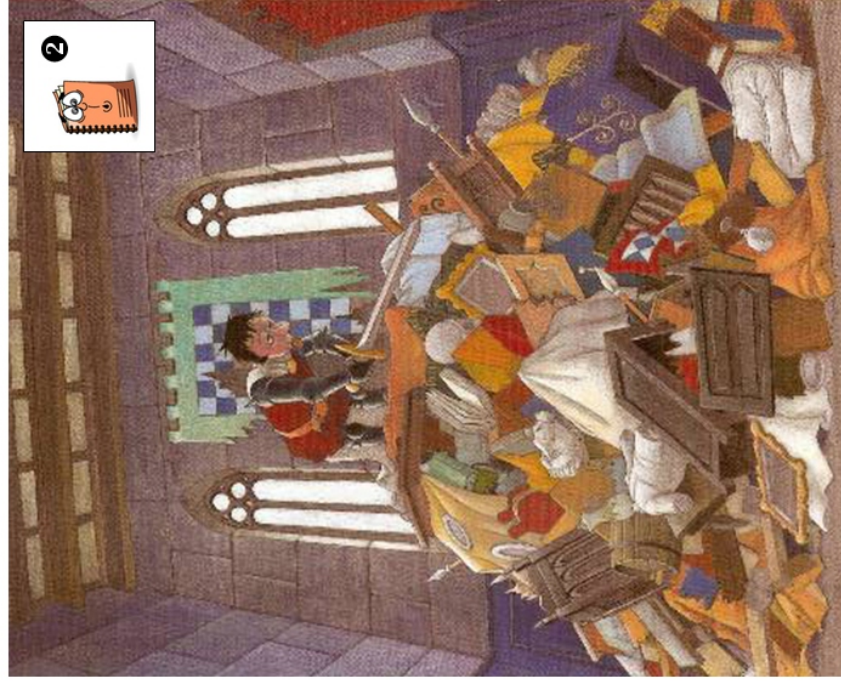

Er was eens een koning, die zo groot was, dat men hem Albert de Grote noemde. Hij regeerde al lange tijd over een klein landje, net aan de andere kant van de zee. Toen de koningin hun zoontje ter wereld bracht, kon zijn geluk niet op. Hij juichte van vreugde : *We zullen hem Aldebert noemen en later zal de hele wereld hem als Aldebert de Gróte kennen !*

Aldebert had een gelukkige jeugd. Maar op een dag begon de koningin zich toch wat zorgen te maken. De prins was niet erg groot voor zijn leeftijd. Bovendien waren al zijn speelkameraden veel groter dan hij. Na een tijdje werd het heel duidelijk : Aldebert zou niet meer groeien ! De slimste dokters onderzochten hem allemaal maar telkens zonder resultaat. Uit wanhoop vroeg de koning zelfs de grootste tovenaars om te helpen, maar geen enkel toverdrankje of magische spreuk kon de kleine prins doen groeien.

Enkele jaren later stierf koning Albert. Nu was het tijd dat Aldebert zijn vader opvolgde als hoofd van het koninkrijk. De voorbereidingen voor de kroning duurden één maand. De koningen van alle buurlanden, de edelen en het gewone volk werden uitgenodigd om mee feest te vieren. Maar op het moment dat de kroon op het hoofd van de nieuwe koning werd gezet, begon het volk een beetje te lachen. De kroon was veel te groot voor zijn hoofdje. En toen de nieuwe koning de mensen toesprak, hoorde men iemand zeggen : *Albert de Grote is dood, lang leve Aldebert de Kleine Koning !* Iedereen moest er hard om lachen. Aldebert werd heel kwaad. Toen hij naar zijn kamer liep, vernietigde hij alles wat hij tegenkwam : de meubels, de vaat, de wandkledij, niets werd door zijn zwaard gespaard. Wanneer alles stuk was, werd hij eindelijk een beetje rustiger. "Zo, zei hij tegen zichzelf, zij durven te lachen met de koning... ! Dan vergissen ze zich ! Als ik niet echt groot kan worden, zal ik grote en belangrijke dingen doen. En dan zal het volk mij toch Aldebert de Grote moeten noemen !"

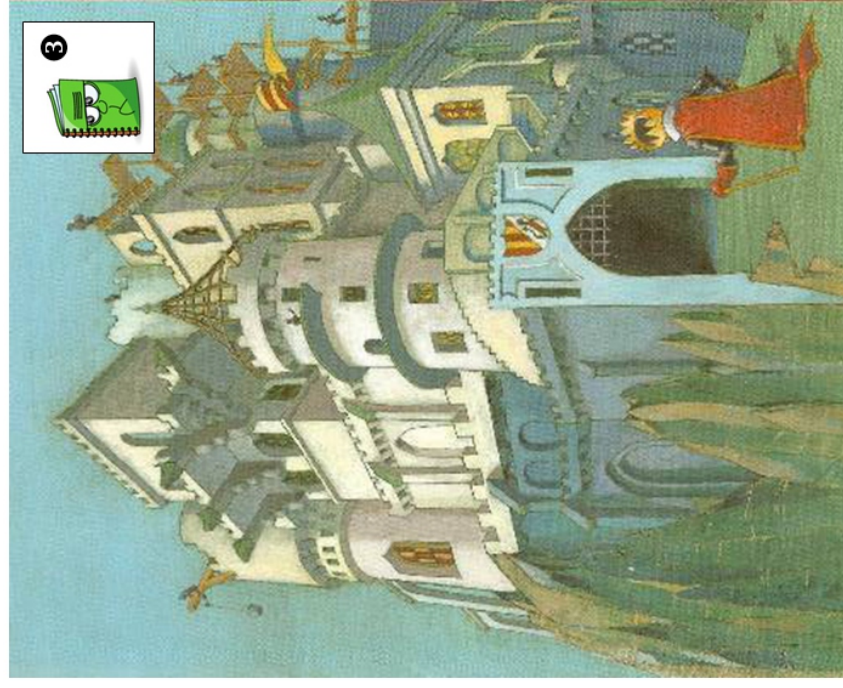
De nieuwe koning had een plan. Hij zou het grootste kasteel van de hele wereld bouwen. Hij liet de beste timmerlieden, de sterkste steenhouwers, de slimste architecten en de grootste schilders komen. Hij kocht reusachtige blokken marmer en graniet, die peperduur waren. De mooiste ramen van gekleurd glas en de kostbaarste wandkleden werden besteld bij de grootste specialisten in hun vak. Stilaan kwam er een prachtig nieuw paleis te voorschijn, op de plaats van het oude kasteel.

Om te weten of zijn onderdanen onder de indruk waren van al die belangrijke daden, verkleedde Aldebert zich als een bedelaar. Hij wandelde het paleis uit en vroeg aan een boer die voorbijkwam : *Heb medelijden, mijn beste man, heb je een beetje geld voor een arme bedelaar ?*

De boer antwoordde : *Potverdorie, met al die belastingen die voor de deur staan. Het geld groeit niet op mijn rug, hé. Maar kom, hier toch enkele muntstukken.*

Aldebert bedankte hem en vroeg : *Vertel mij eens, wie die grote koning is die zo'n prachtig kasteel heeft gebouwd ?*

Ah, die ... antwoordde de boer al lachend. *Ook al is het kasteel groot, de koning is dat niet : hij is immers Aldebert de Kleine Koning !*

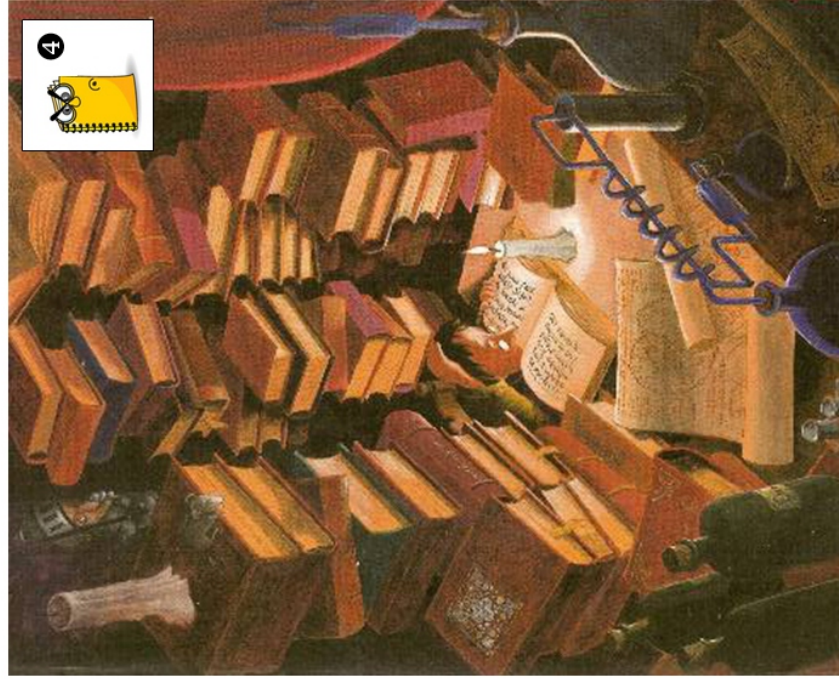

Heel verdrietig ging Aldebert terug naar huis. "Als een groot kasteel niet genoeg is, moet ik een andere manier bedenken. Oh, ik heb een idee ; ik word de slimste koning van de hele wereld. Dan zullen mijn onderdanen me bewonderen om mijn kennis en wijsheid." Hij liet de beste leraars, wetenschappers en professoren komen en volgde hun lessen. Hij bouwde de grootste bibliotheek die ooit gebouwd werd en las alle boeken die er in stonden. Hij deed alle chemische proefjes die bestonden en op een dag kreeg hij de belangrijke titel : 'Doctor in de Wetenschappen'.

Tevreden met wat hij bereikt had, trok Aldebert zijn bedelaarspak weer aan. Wanneer hij de boer tegenkwam, vroeg Aldebert : *Heb medelijden, mijn beste man, heb je een beetje geld voor een arme bedelaar ? Het geld groeit niet aan de bomen, hé. Maar kom, hier heb je wat centjes om je te helpen.*

Duizendmaal dank ! Maar, vertel mij eens. Overal in het land hoor ik dat jullie een heel slimme koning hebben en dat er niemand meer weet dan hij ... Ken jij de naam van deze grote koning ?

Ah, die... antwoordde de boer al lachend. *Ook al is zijn wijsheid groot, de koning is het niet : het is Aldebert de Kleine Koning!*

Op weg naar huis brulde en tierde Aldebert van woede :
"Als mijn kennis niet genoeg is, dan word ik de grootste legerleider en zal ik heersen over het grootste koninkrijk dat men ooit gezien heeft."
En de koning zocht de stoerste soldaten, de beste wapenmakers en de moedigste generaals en verklaarde de oorlog aan al zijn buurlanden. Niet lang daarna behaalde hij de ene overwinning na de andere en al gauw regeerde hij over een mega koninkrijk.

Trots op zijn succes, vertrok Aldebert weer naar het platteland om de boer te ontmoeten die hem daarvoor al geholpen had en vroeg hem : *Heb medelijden, mijn beste man, een centje voor een arme bedelaar !*
Ah, ongelukkige, het zijn zware tijden zonder sterke, gezonde mannen om op het veld te werken ... ik kan je helaas geen geld geven maar neem deze vislijn aan om toch wat te kunnen overleven.
Dank u wel ! Maar zeg, men heeft mij verteld dat uw koning een groot veldheer is en dat hij zo'n groot rijk heeft dat niemand er het einde van kan zien. Wat is de naam van deze grote koning ?
Ah, die ... antwoordde de boer al lachend. Al is zijn koninkrijk groot, de koning is dat niet : het is Aldebert de Kleine Koning !

Volledig ontmoedigd, keerde Aldebert deze keer niet terug naar het kasteel. Gek van droefheid, volgde hij de weg die zijn koninkrijk doorkruiste. De boeren die hij tegenkwam, hadden allemaal medelijden met die kleine bedelaar die voortdurend snikte van verdriet. Maar Aldebert zag hen niet, omdat hij zo bezig was met zijn droeve gedachten: "Arme ik, dacht hij, niets kan me groter doen lijken in de ogen van anderen. Ik zal altijd die mini-koning blijven, waar iedereen mee lacht."

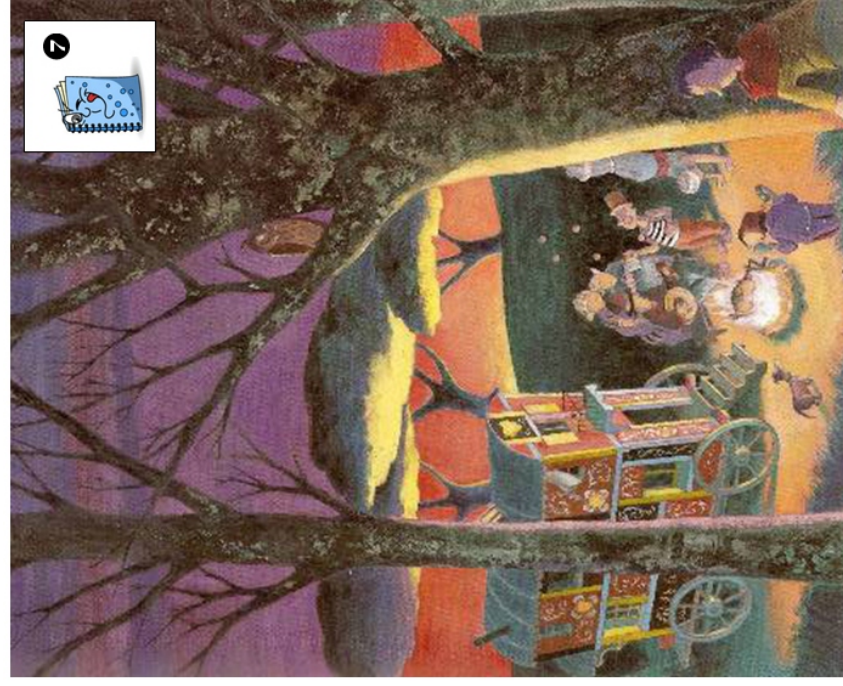
Aldebert beklom de bergketen die rond zijn koninkrijk lag, liep langs kabbelende rivieren en doorkruiste een enorme vlakke waar de herders hun kuddes lieten grazen. Hij wandelde vele dagen en vele nachten, niet wetend waar zijn passen hem naartoe zouden brengen, totdat hij zo moe was dat hij in slaap viel bij een beekje. Wanneer hij zijn ogen weer opende, was de zon al verdwenen. Stervend van de dorst, ging Aldebert naar het beekje toe. Hij boog voorover en zag zijn spiegelbeeld in het water. Plots werd hij weer heel droevig. Hij was nog steeds niets anders dan die kleine koning. De tranen begonnen net weer op te borrelen, toen hij opeens een vrolijk muziekje hoorde.

Nieuwsgierig kwam Aldebert dichterbij en verborg hij zich achter een boom. Daar zag hij een fel gekleurde woonwagen. Rond een vuur zat een groep circusartiesten te zingen en te spelen op hun instrumenten. Iedereen leek het leuk te vinden om hun nieuwe nummer te oefenen en ze lachten, ze jongleerden en ze liepen op hun handen.

Plots zag een hond hem en blafte. De circusartiesten gingen naar hem toe en al gauw vroegen ze hem om mee te doen. Bang omdat ze zouden kunnen gaan lachen met zijn kleine gestalte, wou Aldebert eerst weigeren. Maar uiteindelijk deed hij toch mee.

Hij beleefde de mooiste avond van zijn leven en hij bewonderde ze allemaal ; lachend om de gekke toeren van de beren, verwonderd door de acrobaten, samen zingend in koor en klappend in de handen. Aan het einde van de maaltijd, vertelde Aldebert zijn droevig levensverhaal. Zijn nieuwe vrienden luisterden aandachtig naar hem. Toen het verhaal gedaan was, nam een muzikant het woord : *Oak met ons werd vroeger veel gelachen. Ons leven is vaak erg moeilijk geweest, maar nu laten wij de mensen lachen die vroegen met ons lachten. En diegenen die ons vroeger verdriet deden en uitlachten, juichen ons nu toe! Als je dat graag zou willen, mag je altijd bij ons blijven. We vinden zeker wel een plaatsje voor jou in ons optreden.*

Gedurende al die tijd waren de schildwachten en de kasteelbewoners op zoek naar de koning. Maar Aldebert was onvindbaar ! Om het volk niet ongerust te maken, hadden ze een onverwacht bezoek naar een andere koning verzonden. Maar deze leugen bracht geen rust en de gekste verhalen deden de ronde.

Enkele weken later werd de tent van de circusartiesten op het kasteelplein geïnstalleerd. Iedereen haastte zich naar de tent om naar het grote optreden te gaan kijken. De tent zat vol toen Aldebert op het toneel verscheen. Toen zijn nummer nog maar net was begonnen, werd er al gauw gelachen. Maar deze keer, was het geen lach uit minachting of spot! Het was geen uitlachen! Op het einde van het nummer , werd clown Aldebert beloond met een enorm applaus. Aldebert, de grootste clown die ooit had geleefd !

Aldebert boog diep naar zijn publiek dat juichte en klapte. Niemand zag het kleine traantje van blijdschap en trots dat over zijn geschilderde gezichtje liep ...

Zo vond Aldebert zijn talent en zijn geluk in het blij maken van anderen. Hij werd groot in iets kleins.

En veranderde zijn naam.

Hij werd clown ...

